

Животътъ въ Балкана зиме е страшенъ; липсата на храна, голѣмиятъ студъ правѣли несгодитѣ непреодолими. Положението на нашитѣ двама юнаци още повече се влошило, когато Стоянь се разболѣлъ отъ тежка болестъ. Панайотъ можалъ да намѣри единъ конь, съ който пренесълъ другаря си въ с. Стралджа и го подслонилъ при единъ много добъръ приятель. Чистата, кристална и простодушна душа на селянина крие често въ себе си добродетели, на които нѣма равни. Това показва, че благодарение на тая съкровищница отъ ценности, залогътъ за близката свобода е билъ гарантиранъ. За да се разузнае върху положението, укривателътъ имъ билъ изпратенъ въ Ямболъ. Тамъ той се срещналъ съ нѣкои случайно дошли сливенци, съ които размѣнилъ мисли върху положението, главно върху държанието на турци и чорбаджии.

Положението на българитѣ презъ срѣдата на XIX в. се особено много влошило отъ преселницитѣ-татари изъ южна Русия. Не стигали турци и фанариоти, но трѣбвало и братска Русия, ржководена отъ своитѣ политически интереси, да изпрати нови главорѣзи, за да бжде изпита до дъно чашата на българскитѣ страдания. Така единъ богатъ татаринъ искалъ да се засели съ своята дружина въ с. Могила ямболско. Селянитѣ се уплашили и решили да бѣгатъ, но Панайотъ съ малка дружина напада татаритѣ и спасява селото. Турската власть преровила селата да търси хайдутитѣ, но Хитовъ и Стоянь се скрили въ Ямболъ. Когато преследванията поутихнали, двамата вѣрни другари трѣгнали за Сливенъ и въ лозята при с. Демирджилий се заклели да убиятъ сливенския кадия Али Ефенди, голѣмъ потисникъ на християнитѣ. За изпълнението на тая задача Стоянь отишелъ въ Сливенъ, а Панайотъ се скрилъ въ Змеевитѣ дупки до града, но поради суровата зима и голѣмитѣ снѣгове, напустналъ своето скривалище и се потаилъ въ родния си градъ. Тукъ той могълъ да види своята жена презъ пукнатината на вратата на своето домашно скривалище, безъ Бойка да подозира това, понеже била поканена на гости.

Планътъ за нападението на кадийския домъ билъ нареденъ и изпълненъ. Четата минала презъ гробищата, на чело съ водача Киро и предъ кжщата на турчина се раздѣлила на две групи, за да действува отъ две страни. Съ едно желѣзо вратата била отворена и всички влизатъ въ градината, що се намирала задъ кжщата, като на вратата останали четири души да пазятъ. Презъ една малка вратичка, дружината се промъкнала въ харемския дворъ. Тишина царувала навредъ, нощъта била тъмна, снопъ свѣтлина обаче падала отъ